

את עיני עידית אילת עד שהגיע השבוע אל הנלא בתל-אביב ראש העיר אילת?

אילת ומחוצה לה. הבחירות לוועידת מפא"י הגבירו אותה: שתי הסיעות המתנגדות ל-הנוך נגד, האשימו את ראש המועצה ואת בן-אפרים בני-זימן. בכרוזים משוכפלים טענו כיצד מוכיר הסנוף חיים בונה ומוכיר מועצת הפועלים צפרוני כי נגד בן-אפרים יהי מחסאי דרורי, איימו על עובדי המועצה, שיחדו חברי מפלגה, שכרו על חשבון ה-מועצה גיפים וכלי-רכב אחרים להסעת ה-בחרים, וכו' עלידייך ברוב מכריע עלי-פני ריביהם.

לאיש באילת לא היה ספק כי הנוך נגד בעצמו לא עסק בניוף הבחירות. למעשה לא היה ספק כי בן-אפרים ודרורי, בעיסוקיהם האפלים, לא שיתפו אפילו את נגד בהכנת המיבצע, אולם גם לא היה ספק כי הבחירות זוייפו. משעמד על כך, בחקירה אישית, גם ראש המוסד לביקורת של מפא"י, אלוף משנה נחום שדמי, אביו של אלוף משנה ישישכר ("איסקה") שדמי, היו המסקנות בל-תינגמעות: המוסד לביקורת של מפא"י ספק כי בן-אפרים פסול לכל פעילות ציבורית ומפלגתית. נגד נזעק לעזרתו של בן-אפרים, אך בשיחה סודית עם עתונאי לא הגן בן-אפרים על מגינו הקבוע: "גם נגד זימן, טען הוא, "אם כך, מדוע לא פסלו גם אותו?"

על דבריו והאשמותיו אלה של בן-אפרים לא ידע נגד מאומה. הוא חרד לגורל משק הכספים של המועצה, ידע כי אם יפטר בן-אפרים או יסתלק מעבודתו, לא יוכל להתייגבר בכוחות עצמו על המעמסה הנוראה ועל המשבר הכספי העלול לפרוץ. הוא ידע גם כי לא בקלות יוכל להשיג גובר-מחליף לעבודתו הקשה מנשוא של בן-אפרים, בתנאי המשכורת העירונית המוצעת. נגד שיכנע את הסייעת היריבות. יחד אתן הצליח להשיג את שינוי החלטת המוסד לביקורת. בן-אפרים נשאר בכהונתו כגובר המועצה.

ערבות לפרקליט הפושע

מכבוד השטרות האילתיים ירד על ה-בורסה התל-אביבית בחודשים האחרונים. נים, סוחר ופושט-רגל, יעקב הלפרין, לשעבר מנהלה המודח של חברת עומר החרותית, הביא אתו את השטרות החתומים בחתימת נגד ובן-אפרים. את השטרות קיבל הלפרין, לקוחו של צבי טוב, תמורת כמות עצומה של מיטות שנקנו במחירים מופרזים מהלפרין, שאיננו סוחר מיטות, עבור מחנה ה-מטילים בהנהלתו של בית-אש. בנק קופת-עמ, לו היה הלפרין חייב כסף רב, קיבל את השטרות לדיסקונט, על חשבון החוב. בן-אפרים פתח בקופת-עמ, באותם הימים, חשבון עובר-ושב, עוד לפני שקיבל את ה-כמת הנהלת המועצה וחבריה לשם כך. ה-חשבון היה דרוש כערבות לשטרותיו של הלפרין.

לבן-אפרים ולטוב היו גם עסקים אחרים עם הלפרין. ציקים דהויים של מועצת ה-עיר אילת שנמסרו לספקים שונים, היו מגני עים תמיד באורח פלא, עלידי מתווכים סמוי-יים, לידי הלפרין ושותפו אוטו הילב. מי היה מתחלק בריבית שהושגה בדרך זו? על כך יאלצו לעמוד חוקרי המשטרה העוסקים עתה במבול המיסוכים המוחרמים.

בינתיים החל צבי טוב להחזק בעומס ה-חובות שרבע עליו. הוא לחץ על בן-אפרים שלא יוכל היה לעזור לו. מיטכות שונות ומשונות, שבדאי יוסברו בחקירה המשטרתית, הסכים בכל זאת בן-אפרים, שהאשים השבוע את צבי טוב בכל המידות המגונות שבעולם, לחתום לו על ערבות לשטרות ב-סכום של עשרת-אלפים לירות. מדוע יעשה זאת איש העסקים הממולח שידע כי טוב לא יוכל לפרוע את השטרות? גם על כך יצטרכו החוקרים, ואולי גם בית-המשפט, ל-ענות. על כל פנים, היה התנאי של בן-אפרים לטוב: "הבא לי את חתימתו של נגד, כערב שני".

מסתבר כי בן-אפרים היה סבור כי הנוך נגד, שידע היטב על כל מעלליו של צבי טוב, יחתום כערב על שטרות עשרת-אלפי-הלירות של צבי טוב. טוב בעצמו, טוען בן-אפרים, פיקס ככך, זליף את חתימתו של נגד על השטרות, הביאם לבן-אפרים לחתימה. במשטרה סיפר טוב סיפור אחר, ש-יתכן כמובן כי הוא הנכון: "בן-אפרים ויף את החתימה של נגד, מסר הוא בעדותו וגרם למעצרו המיידני של בן-אפרים. תושבי צפת, שקראו על כך, זכרו מיד בניוף חתי-

הגיעו אליו על-מנת להעבירם הלאה, שקע בחובות של רבבות לירות. כמעט אף לא אחד מלקוחותיו המרומים על ידו לא פנה לבית-המשפט. חלק מהם העניפו לחכות עד להת-אוששות הכלכלית של פרקליטם. "מה יצא לי אם אפנה למשטרה?" אמר סוחר איכתי. חבריו לגורלו חשבו כמחה. איש לא האמין כי צבי טוב הגיול יגיר את עצמו ביום מן הימים למשטרה בעצמו.

רשימת החובות וההרפתקאות הכספיות של צבי טוב תתפוס עמוד שלם בכל פרטיכל משפטי מכובד. מתל-אביב, חיפה וירושלים פנו פרקליטים מרומים לעזרתה של המועצה המשפטית, בבקשה לשלול את רשיונו של טוב, בבית-המשפט באילת נקנס טוב ב-350 ל"י על נהיגה ללא רשיון. תושבי אילת התי-רגלו כבר להעדויותיו הרבות, שקעו בשי-חות-לחשים כשפרצו הצוהל והשחזני היה נראה שוב, אחרי תקופה ארוכה, בשדה-התעופה של ארקיע. טוב לא נתן לאיש לחי-שוב כי מצבו עגום. "אני סידרתי לאילת מעמד של עיר, התמאר בפרס חגיגות אי-לת, "אם לא אני — היתה המועצה מהכה עוד שנה." גם כשריו עם ראשי-העיר היו הדוקים ביותר. מדי פעם, כשהיה מגיע ל-אילת, היתה תחנתו הראשונה משרדיו של הנוך נגד, או חדרו של בן-אפרים. כשחזר ראשי-העיר משליחותו האחרונה בחוץ-לארץ, היה צבי טוב בין מקבלי פניו בשדה-התעו-פה בלוד, בתוך משלחת צנועה שכללה את אשתו, את צבי בן-אפרים ואותו עצמו.

לאחרונה נפוצו שמועות באילת שצבי טוב עתיד להתאבד. הוא בעצמו היה דואג להפיץ שמועות כאלה. הן נועדו לתצוקת אחת: ל-חבריו הטובים לשעבר, שהתמו כעריבים על שטרות לנושיו, כזה הפאיר בית-אש, לש-עבר מנהל מפעל הנוחשת בתמוע, המודד ניק מוזס ועורך-הדין בנימין יהודה, לשעבר שר-תפו האילתי של צבי טוב. העריבים היו אובדי עצות: הנושים, לקוחותיו לשעבר של צבי טוב ושותפיו בעסקות אפלות, כמו חברות טקסטיל מזדומות שזכו להלוואות-פיתוח שר-משרד המסחר והתעשייה ומפעלי-אוויר שר-נים — תבעו את כספם.

העריבים לא רצו להביא להתאבדותו של צבי טוב, הם גם לא היו יכולים לשלם את חובותיו. הם התרוצצו מיואשים מפרקליט אחד למשנהו, שוחחו עם ראש המועצה, וב-רו עם בן-אפרים, חיכשו מוצא מן המצב הנורא אליו נקלעו. הם לא ידעו עדיין, אך חשו, כמובן, כי גם צבי טוב, וכנראה גם צבי בן-אפרים, נקלעו שניהם למצב נורא עוד יותר.

זימים לוועידת מפא"י

בתחילת שנת 1959 עזב צבי בן-אפרים את דירת מגוריו באילת, קנה ל-עצמו דירה מפוארת ויקרה ברחוב כצנלסון בגבעתיים. את הדירה רשם הגובר על-שם אשתו, שרכשה לה במרוצת הזמן גם חנות למצרכי תפירה. "זוהי ירושה", היה מסביר. הסברים דומים היו בפיו של ראש המועצ-צה. "הרופא אסר על הגברת בן-אפרים לגור באילת".

ביקוריו של בן-אפרים באילת הלכו והתי-מעטו. מצבה הכספי של מועצת אילת הלך ורע. בעצם הימים הרעים הללו, החליטה המועצה על הוצאה ניכרת ובזבזנית של כס-פים, למטרה של חניגות מפוארות. בן-אפרים יצא מכליו, השתוללו איים בהתפתחות, אך נכנע. כשביקרה אצלו משלחת של מבקר ה-מדינה, לחקירה תוקפנית, האשים את הוועדה הציבורית לחניגות בביזבזו בלתי-מריסן. מסקנות מבקר המדינה, מי אחראי לביזבזו, הוועדה או הגובר, לא נתפרסמו עדיין.

ככל שצבי בן-אפרים רחק מאילת, הפכו גלי-השמועות לים סוער. קבלני-משנה איל-תיים סיפרו על חברות-בינה מיסתוריות הי-קמות וגופולות לפרקים. חברות אלה כללו בתוכם בקביעות קבלן בשם זלמן דמוכה, ידי-דו של בן-אפרים, הזוכה תמיד במכרזים וב-עבודות ללא מכרזים. אחרים סיפרו על מח-סני-הירום, שעבודות הברזל שלהם, ניתנו ב-אורת פלא למחסאי-הלא-מסגור על המועצה, נחום דרורי.

לאיש לא היה פנאי להשיב על האשמות. העיר כולה היתה עוסקה בהכנות לחגיגות. ראש העיר יצא לפעילות המגנבית לאנגליה. בן-אפרים התרוצץ אי-שם בעיסוקים פיננ-סיים. בתוך המהומה הפכו השמועות לסעי-רתיוחות, שפרצה ושככה חליפות בתוך

השק"ם האילתי, שגורף לפתע פתאום ביום-ביקורה של יחידת הביקורת של השק"ם. עסקי המסעדה שגשגו ממש כמו עסקי משרד הפרקליט. קובה ידע כיצד להאכיל את הלקוחות ולהרוות את ארנקיהם — צבי טוב מיהר להקים חברות נוספות ולהיות מבעליהן המרכזיים. שותפיו היו מאושרים. כמו בסיפורי "הבהלה לזהב" של המערב-האמריקאי, באו גם ימי השפע האילתיים-לוספים. אילת חדלה מלהיות מוקד-משיכה, לקוחות המסעדה נתמעטו, חברות הטילים והפיתוח של צבי טוב פשטו את רגליהן בזו אחר זו והעסקים היו בכל רע. קובה חזר לתל-אביב, צבי טוב משך את ידיו מן המסעדה, ולתושבי אילת היה על מה לה-שיח בעריבים המשעממים הארוכים.

השיחות הפכו לשמועות נוראות, משנע-לם צבי טוב מאילת. בית-המשפט ירד ליש-בתו הקבועה בעיר והפרקליט איננו. פקיד בכיר במועצה נשלח להתחקות על עקבותיו. הוא סרק את כל מועדוני הלילה בעיר, בהם היה צבי טוב נוהג לבלות, ללא המערב-חוזרים מחוץ-לספרו שראו אותו בפאריס. פסימטיים מלקוחותיו היו בטוחים כי הוא אבד להם לעולמים.

צבי טוב חזר. נשלחתי לשליחות בטחור-נית סודית, סיפר בסוד לכל מי שרצה לשמוע. "לא היתה ברירה, הייתי מוכרזה לנסוע". לקרובים יותר ממכרו מסר פרטים נוספים: "הייתי בלבנון".

היה יסוד להאמין לסיפורי המשונים של צבי טוב. כולם ידעו כי הפרקליט המצליח, שעבר בעבר במשרד הגדול של עורך-הדין יעקב הררי, ושהיה יועצן המשפטי של עיר-יות פתח-תקווה ורמת-גן, עבד גם תקופה קצרה במשרד החוץ. "צבי שלנו עוד יגיע רחוק", אמרו חבריו במפלגת אחדות-העבר-דה באילת, שניהלו את כל עסקי מפלגתם לפי עצותיו של חברים הנערץ. הם רק לא ידעו עד כמה רחוק עתיד היה הפרקליט ה-טוב כשמו להגיע.

סיפוריו של צבי טוב נתברו. שירותי ה-בטחון ומוסדות מוסמכים אחרים הכחישו את שליחותו. צבי טוב, שחיכה כל הזמן לקבלת אישור לקביעותו בעבודה, כיועץ-המשפטי של המועצה, נשלח לחפש את פר-נסתו בכוחות עצמו. הוא לא התייאש: הוא קרא לעזרתו פרקליט חבר מתל-אביב, הגדיל את משרדו הפרטי, מינה כמזכירו את אחד

הערב
מהנדס מאיר בית-אש אובד-עצות, נוכח המצב הכספי ה-קשה אליו נקלע, פרקליטו לשעבר, צבי טוב, החתים אותו כערב על חובות שלא שילם.

מפקיד חברת חרות ההסתדרותית, שנאשם במעילה ופתח פרק חדש בחייו.

איומי התאבדות

דפרק החדש בחייו של צבי טוב היוו-עגום ביותר. הוא הסתיים השבוע ב-בית-הסוהר המשטרתי ביפו. טוב החל למי-עול בכספי לקוחותיו. הוא לא שילם אגרות-משפט שנמסרו לו, לקח לרשותו כספים ש-

החשוד

צבי בן-אפרים מובל ב-השכמת הבוקר מדירתו המפוארת שבגבעתיים, אל מטה המחוז. בן-אפרים בטוח כי צדקתו תצא לאור בקרוב. מותיו של ראש עירם, גם כן בידי בן-אפרים. הנוך נגד עצמו הכחיש, על-כל-פנים, ובכל-תוקף, שחתם אי-פעם על השטרות שחתמיתו מתנוססת עליהם. הוא גם לא זכר שחתם על השטרות של הלפרין. ייתכן אפוא שגם כאן החתימה זוייפה. אם כי ייתכן, מודה הנוך נגד, שהוא חתם על שטרות אלה מבלי לדעת על מה הוא חותם. בן-אפרים, שוכח לאמון בלתי מוגבל, היה נוהג לשאת אתו כמה וכמה חתימות-בלנק של ראש העיר. בימים הקרובים יתברר סופית אם אמנם היה בן-אפרים הפעם קרבן לעלילה שפלה על הפרקליט שהסתבך, או שהוא עצמו יסבך אחרים בעדותיו במשטרה. ערמומיו-תו וידיעותיו המשפטיות והפיננסיות ידועות לכל תושבי אילת, המפקקים ביכולתם של חוקרי משטרת ישראל להתגבר על הגובר הפיקח. "אחד מנייהם ילכך כאן הרבה אנ-שים", אמר בודאות הנוך נגד, כשנודע לו על מעצרו של בן-אפרים. "בן-אפרים היא חף מפשע", אמר כעבור זמן קצר. החקירות המשטרתיים והמשפטיים שבעקבותיהן זיכיתו באיוז משתי הפעמים צדק ראש העיר ואם צדק בכלל. תושבי אילת מחכים לכך בקוצר-רוח.